

Hồi 7

Gã Xa Phu Kỳ Bí

N

ứng lại!

Tiếng quát vang lên quá đột ngột làm cho nhân vật kỳ lạ đang điều động cỗ xe song mã phải lúng túng mất một lúc mới có thể làm cho cỗ xe dừng lại.

Có hai nhân vật xuất hiện phía trước cỗ xe, nhân vật kém niên kỷ hơn liền hừ lạnh:

- Nhìn bộ dạng lúng túng của người đủ biết người chỉ là hạng thô đội lốt hùm. Nói mau, người là ai? Sao lại che kín diện mạo trong khi vẫn ngang nhiên giả là người của Uy Phong tiêu cục?

Gã xa phu kỳ bí nọ, với toàn thân như được che kín bằng bộ y phục chần, chỉ dùng cho giới đạo tặc khi cần phải dạ hành để lên đi trong đêm, và diện mạo cũng được một lớp lụa che kín cả hai mắt phát xạ tinh quang ở chính giữa, chính đôi mắt đó giờ đang chớp nhẹ:

- Tôn giá sao chưa gì đã ngậm máu phun người? Đúng là tại hạ đang dùng cỗ xe song mã có cấm tiêu kỳ của Uy Phong tiêu cục, nhưng tại hạ đâu đã tự nhận mình là người của tiêu cục Uy Phong? Tôn giá nói sai rồi.

Đáp lại lời nói nhỏ nhẹ của gã xa phu kỳ bí, phản ứng của nhân vật nọ thật không sao tưởng tượng nổi.

Đó là nhân vật nọ chột tung một kinh vào gã xa phu:

- Cuồng đồ còn muốn nguy hiểm nữa sao? Thay mặt cho Trầm gia, Tả Hải Đường ta quyết đòi ở người món nợ máu mà bọn Hoàng Y Giáo các người đã vay! Đỡ!

"Vù..."

Tiếng quát của Tả Hải Đường làm cho gã xa phu giật nảy người.

Gã tung mình lên cao, vừa tránh thoát ngọn chưởng của Tả Hải Đường vừa cất tiếng kêu lên:

- Dừng tay! Xin đừng ngộ nhận cho tại hạ là người Hoàng Y Giáo.

"Vút!"

Tả Hải Đường càng thêm long mắt song sọc, vừa lao theo gã xa phu vừa gầm quát thịnh nộ:

- Súc sinh! Nếu ngươi không là người của Hoàng Y Giáo thì thân pháp Liên Đài Nhược Phi Thủy ngươi đang thi triển không lẽ có xuất xứ từ võ học Trung Nguyên? Hãy đỡ ta một chưởng.

"Vù..."

Giật nảy người thêm lượt thứ hai, gã xa phu lập tức lui về và vận lực kêu lớn:

- Hãy chậm đã nào và hãy cho tại hạ cơ hội giải thích.

Nhân vật thứ hai cùng xuất hiện với Tả Hải Đường đến lúc này bỗng cười sằng sặc:

- Yên tâm đi. Rồi ngươi sẽ có cơ hội giải thích sau khi ngoan ngoãn theo ta và Tả huynh đến gặp Cung chủ Cửu Khúc Cung. Đỡ nào! Ha... ha...

Vậy là nhân vật thứ hai cũng lao đến thi triển một chiêu công ảo diệu vào gã xa phu kỳ bí nọ.

"Ào..."

Một lần nữa gã xa phu tìm đường nhảy tránh, miệng cố kêu to hơn:

- Tại hạ sẽ giải thích ngay bây giờ. Nhị vị xin đừng buộc tại hạ phải động thủ.

"Vút!"

Tả Hải Đường từ phía sau lao đến, vừa quật một kinh chí mạnh vào gã xa phu vừa gầm vang:

- Giết ngươi tất phải đền mạng. Trầm gia đã bị bọn Hoàng Y Giáo bọn ngươi sát hại, Ta mỗ không cần ngươi đến gặp Cung chủ Cửu Khúc Cung! Nạp mạng!

"Vù..."

Bi đưa vào tình thế chẳng đặng đừng, gã xa phu lập tức quay người tung một chưởng vào kinh lực đang lao ập đến của Tả Hải Đường:

- Xin thứ cho tội mạo phạm! Đỡ!

"Ầm!"

Tả Hải Đường liền bị chấn lùi, khiến sắc mặt vừa hoang mang vừa giận dữ.

- Bích Quang Tu La Ảnh? Cuồng đồ, ngươi chính là Tiều Đạt, di tử của kẻ bại hoại võ lâm Tiều Hoàng?

Ở gã xa phu kỳ bí liền xuất hiện ánh mắt hốt hoảng. Vì thế thần tình của gã dường như phải bất động trong một vài sát na.

Phát hiện cơ hội ngàn năm một thuở này, nhân vật thứ hai liền lẳng lẳng quật vào hậu tâm của gã xa phu.

“Bùng!”

Bị tập kích quá bất ngờ, toàn thân gã xa phu liền ngã dúi dụi về phía trước và ngã đúng vào phương vị của Tả Hải Đường.

Đang giận dữ, Tả Hải Đường liền tận lực quật thẳng một kinh vào gã xa phu kỳ bí:

- Nằm xuống cho ta!

“Ào...”

Thật lạ, đang ngã dúi dụi như thế, chúng tỏ một kích của nhân vật thứ hai kia làm cho gã xa phu ít nào cũng bị nội thương nghiêm trọng, nhưng khi sắp bị chưởng của Tả Hải Đường quật vào, gã xa phu vẫn ung dung đứng phắt lại. Sau đó, chỉ một lượt chuyển người là gã xa phu đã tránh xa phạm vi uy lực từ ngọn chưởng của Tả Hải Đường.

“Vút!”

Và kết quả tất yếu phải xảy ra là chưởng của Tả Hải Đường cứ theo đà quật luôn vào nhân vật thứ hai vẫn đang đứng nguyên vị sau khi xuất thủ ám toán gã xa phu.

“Ào...”

Đưa mắt nhìn, phát hiện nhân vật thứ hai không hiểu sao cứ đứng ngây người như không hề biết đang có một ngọn kinh vì trượt mục tiêu đang lao đến, Tả Hải Đường hốt hoảng gọi to:

- Kia Hoàng Vị Thanh huynh, sao huynh không mau tránh?

Giật mình, Hoàng Vị Thanh nhờ đó tỉnh lại kịp lúc. Và sau khi lách người tránh thoát chiêu chưởng của Tả Hải Đường vô tình quật đến, Hoàng Vị Thanh bỗng bật lên hoảng loạn:

- Kim Cương Bất Hoại Thân? Tả lão đệ có nhìn thấy gì không, tiểu tử đã luyện Kim Cương Bất Hoại Thân? Một chưởng của ta lúc này hầu như... Hầu như...

Lời nói của Hoàng Vị Thanh đột nhiên trở lên lắp bắp, cứ như tâm trạng hoảng loạn đã lên đến tột cùng, khiến Tả Hải Đường kinh ngạc.

Và Tả Hải Đường càng kinh ngạc hơn khi phát hiện gã xa phu kỳ bí đã nhân lúc Hoàng Vị Thanh hoảng loạn để tung thân tháo chạy. Trong khi đó, Hoàng Vị Thanh mặc dù phát

hiện sự kiện này, nhưng thay vì đuổi theo hoặc thúc giục Tả Hải Đường tìm cách ngăn cản gã xa phu nọ thì Hoàng Vị Thanh tron cơn hoảng loạn bảo Tả Hải Đường:

- Chúng ta không được chần chừ, cần phải báo tin này cho các phái, nhất là cho Cung chủ Cửu Khúc Cung.

Tả Hải Đường nhăn mặt:

- Hoàng nhân huynh cần gì phải hoảng hốt như vậy, nếu đối phương thật sự luyện được Kim Cương Bất Hoại Thân, hừ, người phải bỏ chạy chính là chúng ta chứ không phải y. Hoàng nhân huynh hãy mau bình tâm lại, thái độ của nhân huynh khiến đệ ngạc nhiên thật đấy.

Nhưng Hoàng Vị Thanh vẫn tỏ ra lo lắng khác thường:

- Tả lão đệ bảo y không hề có công phu Kim Cương Bất Hoại Thân bảo vệ? Vậy tại sao một kích của họ Hoàng này, Tả lão đệ nên biết đó là một kích mà Hoàng mỗ đã vận dụng toàn bộ chân lực, y thay vì phải chết ngay đương trường thì vẫn ung dung bỏ chạy. Mà một kích đó của mỗ nào phải tầm thường?

Tả Hải Đường cười nhẹ:

- Hoàng nhân huynh nói như thế là không thật tâm rồi. Vì nếu đệ nhớ không lầm, trong hai chúng ta chỉ có mỗi mình đệ là có ý lấy mạng đối phương để báo thù cho Trầm tam thúc. Có lẽ vì thế nên Hoàng nhân huynh không hề vận dụng toàn lực? Và đó là nguyên nhân khiến đối phương dù bị trúng kinh, nhưng vẫn chưa đến nỗi vong mạng.

Hoàng Vị Thanh chợt bối rối. Nhưng ngay sau đó, với một hơi hít vào thật dài, Hoàng Vị Thanh đã trở lại dáng vẻ bình thường và thản nhiên giải thích:

- Không sai! Đúng là Hoàng mỗ vẫn chưa dốc toàn lực. Tuy nhiên, bản lãnh của Hoàng mỗ là thế nào, có lẽ ở đây Tả lão đệ là người hiểu rõ hơn hết. Vậy Tả lão đệ nói đi, nếu Tả lão đệ đã nhìn ra y chính là di tử của Tiều Hoàng là Tiều Đạt, một tiểu tử chưa đến tuổi thành nhân, thế thì vì nguyên nhân nào tiểu tử vẫn có thừa năng lực chịu được một kích của mỗ? Trừ phi...

Tả Hải Đường chợt ngắt lời:

- Hoàng nhân huynh lại muốn bảo tiểu tử đã luyện qua Kim Cương Bất Hoại Thân? Theo đệ thì điều này không đúng, vì tiểu tử đã phải tháo chạy, và đệ tin chắc tiểu tử đã bị nội thương, có chăng tiểu tử chỉ cố chi trì khiến chúng ta lầm tưởng y vẫn bình an vô sự. Kỳ

thực, nếu vừa rồi Hoàng nhân huynh đừng có thái độ hốt hoảng khiến tiểu tử có đủ thời gian cao bay xa chạy, có lẽ đệ đã kịp đuổi theo và ngăn tiểu tử lại.

Và Tả Hải Đường chợt đổi giọng hỏi dò Hoàng Vị Thanh:

- Hoàng nhân huynh hãy nói thật đi. Có phải vì sợ đệ ra tay sát hại tiểu tử với mục đích báo thù cho Trầm tam thúc, một việc mà dường như Hoàng nhân huynh không muốn xảy ra, nên huynh cố tình tạo cơ hội cho tiểu tử tháo chạy?

Hoàng Vị Thanh bỗng phì cười:

- Sao Tả lão đệ lại hỏi Thanh mỗ như vậy? Chẳng phải giữa Trầm tam thúc và gia phụ, cùng với lệnh tôn đều được mọi người gọi chung là Giang Nam Tam Lão đó sao? Đã là vậy, có sao Hoàng mỗ lại không muốn thay Trầm tam thúc báo thù? Tả lão đệ đừng hồ đồ nữa, Hoàng mỗ chưa bao giờ có ý nghĩ này.

Tả Hải Đường mỉm cười:

- Thế chẳng phải ngay từ đầu Hoàng nhân huynh đã có ý đưa tiểu tử đến gặp Cung chủ Cửu Khúc Cung đó sao?

Hoàng Vị Thanh điềm nhiên giải thích:

- Đúng vậy! Hoàng mỗ quả nhiên có ý đó. Vì chẳng phải từ sau câu chuyện xảy ra ở Sa Thạch Quỷ Vong Lâm, quần hùng khắp tam sơn ngũ nhạc cảm kích đại ân đại nghĩa của Cung chủ Cửu Khúc Cung, nên đều nhất loạt tự nguyện đứng sau lưng Cung chủ để cùng đối phó với Hoàng Y Giáo đó sao? Tiểu tử đã để lộ thân pháp Liên Đài Nhược Phi Thủy vốn là công phu sở học của Hoàng Y Giáo, vậy thì việc bắt giữ và giao tiểu tử cho Cung chủ để cùng đối phó với Hoàng Y Giáo đó sao?

Tả Hải Đường vụt thở ra:

- Đệ thừa nhận đệ không đủ lý lẽ để đối đáp với Hoàng nhân huynh, nhưng theo đệ nghĩ, tình thâm như thủ túc giữa Giang Nam Tam Lão vốn là những trưởng bối của chúng ta đã đủ lý do để chúng ta nên nghĩ cách báo thù cho Trầm tam thúc, hơn là lo bắt giữ tiểu tử giao cho Cung chủ Cửu Khúc Cung. Huống chi, hà... Cung chủ Cửu Khúc Cung vẫn chưa là Minh chủ võ lâm, Hoàng nhân huynh đâu việc gì phải vội tuân thủ từng mệnh lệnh nhỏ nhặt của người chưa chắc gì đã được quần hùng tâm phục khẩu phục?

Hoàng Vị Thanh cười nhạt:

- Có lẽ như Tả lão đệ bắt phục Cung chủ Cửu Khúc Cung? Phải chăng ý của lệnh tôn, Tả Hải Thụy thúc thúc cũng thế?

Tả Hải Đường liền bĩu môi:

- Bảo bất phục thì chưa đúng lắm, nhưng theo nhận định của gia phụ, hừ, có vẻ như sự xuất hiện của Cung chủ Cửu Khúc Cung ở Sa Thạch Quỷ Vong Lâm tuy kịp giải nguy cho quần hùng nhưng dường như là quá chậm, khiến cho nhân vật Hoàng Y Giáo đã giả làm gã xa phu có đủ thời gian bỏ đi. Cũng có thể nói Cung chủ Cửu Khúc Cung lần đó xuất hiện quá đúng lúc, khiến cho bất kỳ ai nếu chịu để tâm suy xét ắt không thể không nghi ngờ.

Hoàng Vị Thanh vụt chớp nhẹ mắt:

- Tả nhị thúc thúc đã nói rõ như thế với Tả lão đệ? Và Tả nhị thúc thúc cũng quên rằng nếu không có Cung chủ Cửu Khúc Cung xuất hiện giải nguy thì sinh mạng của Tả nhị thúc e chẳng còn?

Tả Hải Đường nhẹ lắc đầu:

- Hoàng nhân huynh đừng vội đề quyết như vậy. Cũng như Hoàng đại bá, gia phụ cho đến giờ vẫn không quên ân cứu mạng của Cung chủ Cửu Khúc Cung. Nhưng thọ ân là thọ ân, không phải thọ ân là sinh ra mù quáng, đến nỗi không còn đủ lý trí để phân biệt thị phi hắc bạch.

Lời của Tả Hải Đường làm cho Hoàng Vị Thanh có phản ứng quyết liệt. Hoàng Vị Thanh sa sầm nét mặt:

- Tả lão đệ bảo ai mù quáng? Là Hoàng Vị Thanh này hay tất cả những ai hiện giờ đang ngưỡng mộ Cung chủ Cửu Khúc Cung?

Tả Hải Đường chột thổ dài:

- Cổ nhân từng nói: "Trung ngôn ắt nghịch nhĩ". Vì nghĩ Hoàng nhân huynh đối với đệ là huynh đệ thủ túc nên đệ mới bày tỏ tâm can. Mong nhân huynh chớ giận, cũng đừng cho đệ đang phê phán Hoàng nhân huynh.

Hoàng Vị Thanh lập tức xua tay:

- Dù có là thủ túc, có là huynh đệ, Hoàng Vị Thanh ta cũng không chấp nhận bị Tả Hải Đường người nhục mạ.

Tả Hải Đường có vẻ bất ngờ trước phản ứng quá gay gắt của họ Hoàng. Tả Hải Đường dịch chân tiến gần hơn, vừa đi vừa rồi rít phản biện:

- Sao nhân huynh bảo đệ có ý nhục mạ? Chúng ta đã từng đối đáp nhau và đây đâu phải lần đầu giữa chúng ta có mâu thuẫn? Đệ hoàn toàn không có ý nhục mạ nhân huynh, mong nhân huynh hiểu cho.

Khác với Tả Hải Đường đang bước lại gần, Hoàng Vị Thanh thì dừng bước lùi lại, như muốn tạo rõ sự ngăn cách đang có giữa hai người. Hoàng Vị Thanh bật cười:

- Đối đáp với nhau để tìm ra chân lý làm một việc, nhục mạ ta, bảo ta là kẻ mù quáng là hoàn toàn khác. Đã là vậy, ha... ha... Một kẻ mù quáng như ta có lẽ không nên quá thân cận với người lúc nào cũng sáng suốt chính là Tả Hải Đường người. Chúng ta nên chia tay thôi! Ha... Ha...

Hốt hoảng, Tả Hải Đường càng tiến đến gần hơn, cố khuyên ngăn họ Hoàng:

- Mong nhân huynh chớ ngộ nhận. Đệ xin lập lại, đệ không hề có ý nhục mạ nhân huynh.

Nhưng Hoàng Vị Thanh vẫn không thay đổi chủ định, y lùi nhanh hơn và sau đó bất ngờ quay người bỏ đi. Trước khi tung thân lao đi, Hoàng Vị Thanh còn gằn giọng bảo:

- Không còn là đồng đạo nữa tất không thể chung đường. Lời ta nói như vậy đã rõ, mong họ Tả người đừng buộc ta phải trở mặt, xem người là kẻ thù bất động đái thiên. Vĩnh biệt!

“Vút!”

Tả Hải Đường vội gọi theo:

- Chậm đã nào, Hoàng nhân huynh. Chỉ là chút mâu thuẫn nhỏ, đâu lý nào huynh lại xem đệ như kẻ thù?

Đến khi thấy Hoàng Vị Thanh đi càng lúc càng xa, có vẻ như không còn chấp nhận Tả Hải Đường là bằng hữu nữa, Tả Hải Đường sau một hơi thở dài ngao ngán chột tung mình đuổi theo.

“Vút!”

Đường trường lúc này chỉ còn lại duy nhất một cỗ xe song mã và ngọn tiêu kỳ có thêu hai chữ “Uy Phong” đang cắm trên nóc cỗ xe vẫn tiếp tục phất phơ bay phần phật trong gió.

Đột nhiên từ một nơi ẩn khuất cạnh đó bỗng có một bóng nhân ảnh lao ra. Và khi lao đến gần cỗ xe, từ bóng nhân ảnh bỗng xuất hiện một đạo kim quang cuộn thẳng vào ngọn Uy Phong tiêu kỳ.

“Phập! Ào...”

Ngọn tiêu kỳ đã bị đạo kim quang tiện ngang tận gốc và đổ xuống, đúng vào lúc bóng nhân ảnh thân nhiên hạ thân và đứng sừng sững trên nóc cỗ xe.

Cũng chính lúc này, cũng từ vị trí mà bóng nhân ảnh nọ vừa lao ra xuất hiện, một bóng nhân ảnh thứ hai cũng lao ra.

Vừa lao, bóng nhân ảnh thứ hai vừa gọi:

- Sao Trầm muội đang tâm huỷ hoại chiêu bài mà lệnh tôn phải mất gần hai mươi năm tâm huyết mới tạo nên?

Gọi bóng nhân ảnh xuất hiện trước là Trầm muội, chúng tỏ rằng bóng nhân ảnh xuất hiện sau đã mặc nhiên xem bóng nhân ảnh thứ nhất là nữ nhân, cho dù từ khi hiện thân, bóng nhân ảnh thứ nhất cho đến giờ vẫn chưa có cử chỉ, lời nói nào cho thấy bản thân chính là nữ nhân.

Tuy vậy, trong y phục bó chẽn gọn và nhất là đầu tóc được chiếc mũ văn nhân che kín, khó có phân biệt giới tính qua cách phục sức vừa giản đơn vừa kín đáo này. Nhân vật thứ nhất lúc lên tiếng đáp lại lập tức nhận mình có thân phận nữ nhi:

- Thế Thượng Quan tử không nghĩ hai chữ Uy Phong lúc này là quá mỉa mai đối với muội sao? Hừ, hùng phong thuở nào của gia phụ và gia huynh rồi sẽ được muội tái hiện, một khi muội phục thù xong.

Giống như nhân vật xuất hiện trước, nhân vật xuất hiện sau cũng vận y phục giản đơn và kín đáo, khó phân biệt giới tính qua lối phục sức này. Tuy nhiên, nhờ cách xưng hô tử muội của nữ nhân họ Trầm nên người thứ hai có họ Thượng Quan cũng phải bộc lộ mình là nữ nhân.

Và nữ nhân có họ Thượng Quan vẫn ung dung thừa nhận điều này qua câu đáp:

- Hay lắm! Hào khí của Trầm muội quả không hổ danh Ngọc Nữ Tâm Đao, khiến Dao Nữ Tâm Kiếm Thượng Quan Phụng này càng thêm ngưỡng mộ. Có như thế mới không ưỡng chuyển đi về Giang Nam lần này của tử muội ta.

Nữ nhân họ Trầm vừa nghe xong liền có cử chỉ thật khoáng đạt, đó là từ trên nóc cỗ xe nhảy thật gọn xuống dưới và chễm chệ ngồi vào vị trí thường dành cho hạng xa phu, một cử chỉ không hề tỏ ra nhu mì vốn thường có ở bậc nữ lưu. Đã thế, nữ nhân họ Trầm liền bảo:

- Nhân có cỗ xe này, muội xin tình nguyện làm xa phu, đưa Thượng Quan tử cùng muội hồi sơn trang một chuyến, cũng là tiện cho chúng ta tìm kế báo thù cho Uy Phong tiều cục của Trầm Khuê này. Nào!

Thượng Quan Phụng cười hăng hắc và chuẩn bị tung người nhảy vào phía sau cỗ xe. Nhưng có tiếng người kêu to, khiến Thượng Quan Phụng phải bỏ dở ý định:

- Chậm đã! Nhị vị nữ hiệp phải chăng chính là Ngọc Dao Nhị Nữ Tâm Dao Kiếm, một ở Thái Cực Môn và một là ái nữ của Trầm lão Tổng tiêu đầu?

Thanh âm vừa dứt thì hình ảnh của gã xa phu kỳ bí lúc nãy cũng xuất hiện.

"Vút!"

Trầm Khuê thực chất đã ngồi vào vị trí xa phu và cũng sắp sửa điều động cho cỗ xe chạy đi bỗng đứng phắt dậy, quắc mắt nhìn gã xa phu kỳ bí:

- Lại là ngươi? Chẳng phải ngươi đã bỏ chạy vì bị trúng một chiêu tập kích của Hoàng Vị Thanh sao? Nhưng ngươi quay lại thế này cũng tốt, đỡ cho Trầm Khuê này khỏi mất công tìm ngươi.

Đoạn Trầm Khuê tung người nhảy xuống, chân vừa chạm đất liền bật ngay đại đao với tiếng quát mang theo thịnh nộ khác thường:

- Ngươi có bao nhiêu bản lĩnh hãy thi thố ra và đừng trách ta sao lại dùng khí giới đối với người không có một tấc sắt trên tay là ngươi. Đỡ!

"Ào..."

Gã xa phu vẫn xuất hiện trong bộ dạng kỳ bí, vì chỉ trừ đôi mắt buộc phải để lộ ra, còn khắp toàn thân thì hầu như đâu đâu cũng bị một lớp vải che kín. Và đôi mắt của gã lúc này đang biểu lộ sự kinh ngạc tột cùng:

- Dừng tay! Tại hạ xuất hiện là có chuyện cần hỏi chứ không phải để động thủ. Trầm nữ hiệp sao chưa gì đã vội dùng võ lực?

Kêu thì kêu, nhưng thấy Trầm Khuê vẫn giữ nguyên chiêu đao, gã xa phu lập tức dịch người lùi lại, chủ động tránh việc động thủ như lời gã vừa nói.

Ánh mắt của Trầm Khuê lập tức xuất hiện những tia hung quang:

- Cho dù ngươi cố tình che giấu diện mạo, nhưng Trầm Khuê ta vẫn tin vào nhận định của Tả Hải Đường. Ngươi chính là Tiêu Đạt, kẻ đã gián tiếp đẩy phụ thân và đại huynh ta vào chỗ phải tử vô địa táng ở Sa Thạch Quỷ Vong Lâm. Đó là chưa nói nếu ngươi là người của Hoàng Y Giáo thì tội của ngươi còn nặng hơn thập bội. Xem đao!

"Vù..."

Sát khí đã xuất hiện, Trầm Khuê không những tận lực xuất chiêu mà còn thi triển cùng một lúc mấy chiêu đao liên hoàn.

Với ánh mắt lo lắng, gã xa phu lại dịch chuyển phương vị, thủy chung không một lần phản thủ hoàn công. Gã còn cố kêu:

- Lúc ở Sa Thạch Quỷ Vong Lâm, tại hạ tuy ngộ nạn nhưng lại có duyên cùng lệnh tôn gặp mặt một lần. Không lẽ điều này không làm cho Trầm nữ hiệp quan tâm?

Trầm Khuê càng thêm giận dữ:

- Người chó nói chằng nói cuội. Người cuối cùng nhìn thấy gia phụ thẩm tử chính là Hoàng đại bá. Nói như người không lẽ gia phụ sau khi bị dòng Sa Thạch nhấn chìm vẫn còn sống sao? Người càng nói dối càng chứng tỏ người có liên quan đến cái chết của phụ thân ta. Nạp mạng!

"Vù..."

Chiều đao của Trầm Khuê càng về sau càng thêm lợi hại, khiến gã xa phu cảm thấy lúng túng như không còn cách nào để lẩn tránh. Và đó là sự thật khi gã xa phu miễn cưỡng quát lên:

- Tại hạ đã nói toàn bộ sự thật, sao Trầm nữ hiệp vẫn khăng khăng không chịu tin? Nếu là vậy tại hạ xin thất lễ. Đỡ!

Và gã phát chiều, đẩy ra một kinh uy mãnh, quạt vào vàng đao quang đang do Trầm Khuê cất lực triển khai.

"Ầm..."

Vàng đao quang liền tắt lịm, cho thấy bản lãnh của Trầm Khuê có phần nào kém thua nội lực khá thâm hậu của gã xa phu.

Với sắc mặt lo lắng tột cùng, Thượng Quan Phụng từ phía ngoài bỗng loang kiếm xông đến:

- Hảo thân thủ. Thật không ngờ một tiểu tử chưa được bao nhiêu tuổi đầu như người lại có công phu chân lực vượt trên niên kỷ. Thượng Quan Phụng ta nguyện lãnh giáo công phu Bích Quang Tu La Ảnh của người. Xem kiếm!

"Vèo..."

Nhưng chiều kiếm của Thượng Quan Phụng chỉ mới phát động, chưa kịp thể hiện rõ và hình thành, tạo nên bất kỳ chiều thức nào rõ rệt, thì từ phía xa xa bỗng có hai người lao đến. Và cả hai lần lượt kêu lên, tỏ rõ ý định:

- Thượng Quan cô nương mau dừng lại! Bích Quang Tu La Ảnh của tiểu tử đã đạt ít lắm là bảy phần hỏa hầu. Cô nương càng miễn cưỡng ra tay thì càng chuốc tai họa. Đó là chưa nói tiểu tử sẽ nhân cơ hội chạy thoát, khiến Trầm cô nương mất cơ hội báo thù.

- Lời của Trang chủ Thu Phong Trang nói rất đúng. Sao nhị vị cô nương không giao tiểu tử cho bọn tại hạ đối phó, sau đó tính mạng của tiểu tử sẽ do nhị vị phát lạc?

Thượng Quan Phụng chột cau mặt, đưa mắt nhìn Trầm Khuê:

- Nhị trang Thu Phong và Vạn Diệp cũng đã đến, ý Trầm muội là thế nào?

Trầm Khuê lập tức đáp lại bằng tràng cười đầy hào khí:

- Việc của Uy Phong tiêu cục nào dám làm phiền đến nhị vị Trang chủ danh chấn giang hồ? Thượng Quan tỷ, chúng ta động thủ thôi. Hãy cho tiểu tử biết Ngọc Dao Nhị Nữ chúng ta lợi hại như thế nào. Ha ha...

Vậy là chỉ trong chớp mắt, gã xa phu liền bị đao kiếm liên hoàn của Trầm Khuê và Thượng Quan Phụng cùng vây công.

Ánh mắt của gã vụt chớp nhẹ và sau đó thân hình của gã chột bốc cao, ung dung vượt thoát khỏi thế hiệp công lợi hại của Ngọc Dao Nhị Nữ Tâm Đao Kiếm.

"Vút..."

Đang lúc này, hai bóng nhân ảnh lúc nảy vừa hô hoán do kịp thời xuất hiện nên cùng nhau dụng khinh thân pháp xông vào gã xa phu.

- Quả nhiên là khinh thân pháp Liên Đài Nhược Phi Thủy, sở học của Hoàng Y Giáo. Xem chiêu!

- Thật không ngờ Tiêu Hoàng lại là giáo đồ Hoàng Y Giáo, bấy lâu nay tiếm phục Cửu Khúc Cung với mưu đồ bất lợi cho võ lâm Trung Nguyên. Hôm nay bốn Trang chủ quyết phải bắt người đưa về cho Cung chủ Cửu Khúc Cung xử trí. Đỡ!

"Ào..."

Đột nhiên bị hai nhân vật chính là Trang chủ nhị trang Thu Phong và Vạn Diệp tấn công, gã xa phu do đã lỡ để thân hình lơ lửng trên không, nghĩa là không còn chỗ nào để có thể đặt chân xoay sở, gã đành vận lực quát cực to:

- Sao như vị cứ bức ép tại hạ vào tình thế chặng đặng dừng? Ai là giáo đồ của Hoàng Y Giáo chứ? Xem chiêu!

Và gã xa phu kỳ bí liền lẳng không uốn mình, quật một lúc hai kinh vào hai nhân vật vừa lao đến.

“Ầm...”

Có lẽ do một phải đối phó hai, một cục diện hoàn toàn không cân sức, nên hai tiếng chấn kinh, thân hình gã xa phu bị phản kinh chấn dội, xà xuống và bật ngã loạng choạng về phía cỗ xe song mã.

Hai vị Trang chủ cũng lập tức trầm mình xuống, cười ngạo nghễ và hùng hổ lao về phía gã xa phu:

- Một nghiệt chủng của họ Tiều như ngươi dù không liên quan gì đến Hoàng Y Giáo cũng đủ cho quần hào khắp võ lâm ghép vào tội chết. Huống chi ngươi đã bộc lộ rõ sở học của bọn tà giáo Hoàng Y, hãy ngoan ngoãn bó tay chịu trói thôi. Ha ha...

Cả hai phân khai, từ hai phía tả hữu cùng xuất thủ vỗ chụp vào gã xa phu kỳ bí.

“Ào...”

Thượng Quan Phụng thấy vậy chột thét lên:

- Nhị vị Trang chủ xin chậm cho. Đây là việc chỉ liên quan đến Uy Phong tiêu cục và do Trầm Khuê là ái nữ của Trầm lão Tổng tiêu đầu đảm nhận, nhị vị lấy tư cách gì xen vào?

Trầm Khuê như để thực hiện đúng với chủ định vừa nói, chột bật tung người lao vượt qua đầu hai vị Trang chủ với một đao chiêu lợi hại quật bổ vào phương vị gã xa phu.

- Thượng Quan tử cần gì phải phí lời. Hãy mau giúp muội báo thù cho phụ thân. Cuồng đồ, đờ!

“Ào...”

Những tưởng gã xa phu lần này phải lâm vào tuyệt lộ, vì vô hình chung gã bị uy hiếp cùng một lúc ở ba phía tả hữu và bên trên, trong khi ngay phía sau lưng gã đã là cỗ xe song mã, khiến gã không còn đất để lùi.

Thế nhưng, lúc này nếu có bị chấn dội và ngã loạng choạng về phía cỗ xe hoá ra đó chỉ là kế mưu của gã. Và thế là trước hiện trạng bị uy hiếp nghiêm trọng gã chột bật cười, đồng thời tung thân chui thật nhanh vào bên trong cỗ xe.

- Là chư vị miễn cưỡng, buộc tại hạ phải thất lễ, xin chớ trách. Ha ha...

Ngõ gã chui vào để thoát ra từ phía hậu, cả hai vị Trang chủ liền có phản ứng thần tốc. Một người thì vòng nhanh ra phía sau, gương kính hờm sẵn để chỉ cần gã xa phu chui ra là ngay lập tức nhả kính. Người thứ hai thì ngang nhiên tung kính quật ngay vào cổ xe:

- Người còn mong chạy thoát được sao? Đỡ!

"Àm..."

Bị trúng phải một kính, cổ xe hầu như vỡ vụn để từ đó xuất phát ra ba bóng đen cùng chớp động. Và hai trong ba bóng đen này chính là đôi tuấn mã bấy lâu vẫn bị những sợi dây đai cột dính vào cổ xe. Nay cổ xe không còn, đôi tuấn mã được giải thoát ách khổ nạn lập tức tung cao bốn vó bỏ chạy nhanh như tên bắn.

Trong khi đó, không như đôi tuấn mã lao chạy về phía trước, bóng đèn thứ ba chính là gã xa phu vừa chui vào trong cổ xe, gã lại bật tung người lên cao và lần này với một thanh kiếm còn nguyên cả vỏ cầm trên tay, gã cười ngạo mạn:

- Uy Phong tiêu cục nào phải là không có người kế thừa? Nhị vị Trang chủ dám huỷ hoại vật sở hữu của Uy Phong tiêu cục, phải chăng vì bấy lâu nay nhị vị vẫn luôn ngấm ngầm bắt phục Trầm lão Tổng tiêu đầu? Đã là vậy, tại hạ nguyện thay mặt Trầm lão tiên bối cho nhị vị nếm mùi lợi hại. Xem kiếm!

Gã đang bật tung lên cao như cánh hạc phi thiên chợt uốn người trằm xuống và hoa nhanh thanh kiếm có cả vỏ triển khai một thức kiếm quái kỳ quật vào vị Trang chủ vừa phá vỡ cổ xe song mã, vốn là vật sở hữu của Uy Phong tiêu cục.

"Vèo..."

Nhìn thức kiếm của gã xa phu có uy lực bao trùm khắp phạm vi gần hai trượng vuông, Thượng Quan Phụng do là nhân vật duy nhất hiện diện ở đây thộn dụng kiếm vọt kêu thất thanh, nửa kính ngọc nửa thán phục:

- Chao ôi! Quả là kiếm pháp phi phàm mà chính bốn môn Thái Cực vẫn chưa một lần nhìn thấy.

Trong khi đó, vị Trang chủ đang bị thức kiếm trằm trọng nọ uy hiếp, do không muốn tỏ ra kém thế nên bật quát thật to:

- Từ lúc nào người họ Tiêu các người lại am hiểu kiếm pháp? Ta không tin người có thể uy hiếp được ta. Xem chưởng!

Và vị Trang chủ hất ngược lên không một ngọn kính hầu như tận lực bình sinh.

"Vù..."

Chưởng kinh và kiếm phong liền chạm ngay, gây tiếng chấn động kinh hoàng.

“Âm...”

Và kết quả diễn ra thật khó cho bất kỳ ai khác đoán định kẻ bại người thắng. Đó là do vị Trang chủ tuy bị dư kinh chấn động làm cho phải lùi, thì gã xa phu cũng bị chấn lực đẩy bay đi khoảng xa.

Tuy nhiên, do gã xa phu chợt cười vang khiến mọi người dù có phần nghi ngờ vẫn mơ hồ đoán biết một cách chắc chắn là gã xa phu đã chiếm phần thắng, gã bảo:

- Nếu không nghĩ ái nữ của Trầm lão tiên bối đang hiện diện ở đây, tất vẫn còn có người sẽ hỏi tội tôn giá về hành vi xem thường Uy Phong tiêu cục, một kiếm vừa rồi tại hạ đã không nhân nhượng như thế đâu. Cáo biệt. Hừ!

Đoạn gã phi thân đi mất, cũng bằng công phu khinh thân Liên Đài Nhược Phi Thuỷ như bao nhiêu người đã nhận ra lai lịch trước đó.

Không thể nghĩ gã xa phu lại bất ngờ bỏ chạy, Trầm Khuê, Thượng Quan Phụng lập tức đuổi theo:

- Đứng lại!

- Người có chạy lên trời cũng đừng mong thoát.

“Vút...”

Cũng có phần bất ngờ như Trầm Khuê và Thượng Quan Phụng, nhưng thay vì đuổi theo, hai nhân vật Trang chủ lại nhìn nhau. Sau đó có một người lấy từ bọc áo ra một vật và ném thẳng lên trời.

Vật nọ sau một lúc bay thẳng liền bật nổ và hoá thành một đoá hoả quang toả sáng giữa không trung, cho thấy đó là pháo hiệu cốt ý thông truyền tin tức cho những kẻ chung phe nhóm.

Cùng với ngọn pháo hiệu này, hàng loạt những mưu đồ thâm độc cũng bắt đầu hình thành, đẩy võ lâm Trung Nguyên vào tình thế hỗn loạn chưa từng có.

- o o o -